ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **FVS Žamberk, s.r.o.,** se sídlem Tyršova 283, Žamberk, zast. Mgr. Sandrou Podskalskou, advokátkou, se sídlem Údolní 567/33, Brno, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství,** se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 7. 2014, č. j. 31 Af 50/2013 – 54,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.
Předcházející řízení a obsah kasační stížnosti

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 6. 2013, č. j. 16980/13/5000-14203-711413, bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Finančního úřadu v Děčíně ze dne 19. 11. 2012, č. j. 200142/12/178913507710, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno; rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byla zamítnuta stížnost žalobkyně jako výrobce elektřiny ze slunečního záření a poplatníka na postup ČEZ Distribuce, a. s., se sídlem Teplická 874/8, Děčín, jako provozovatele distribuční soustavy a plátce, který z výkupní ceny za elektřinu dodanou žalobkyní provedl srážku odvodu z elektřiny ze slunečního záření (tzv. solárního odvodu) podle § 7a a násl. zákona č. 180/2005 Sb., o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie a o změně některých zákonů (zákon o podpoře využívání obnovitelných zdrojů), ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí (dále jen „zákon o podpoře využívání obnovitelných zdrojů“, s účinností od 1. 1. 2013 nahrazen zákonem č. 165/2012 Sb., o podporovaných zdrojích energie a o změně některých zákonů), a to za měsíc srpen 2012 ve výši 514.272 Kč.

[2] Rozhodnutím žalovaného ze dne 6. 8. 2013, č. j. 19859/13/5000-14203-711413, bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Specializovaného finančního úřadu jako správního orgánu prvního stupně ze dne 20. 12. 2012, č. j. 89502/12/013712204179, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno; rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byla zamítnuta stížnost žalobkyně jako poplatníka na postup plátce, který provedl srážku solárního odvodu za měsíc září 2012 ve výši 376.328 Kč.

[3] V odůvodnění obou rozhodnutí žalovaný poukázal na právní úpravu solárního odvodu, který byl do zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů zaveden novelou zákonem č. 402/2010 Sb. s účinností od 1. 1. 2011, přičemž tento má podle § 2 odst. 3 písm. b) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí (dále jen „daňový řád“) charakter daně. V postupu správního orgánu prvního stupně neshledal nesprávnost ani nezákonnost; konstatoval, že plátce je povinen provést srážku solárního odvodu, a pokud by tak neučinil, vystavoval by se sankci. Žalovaný vyšel z toho, že těžiště odvolacích námitek spočívá v tvrzené protiústavnosti solárního odvodu jako takového; zdůraznil, že správce daně je vázán zákonem a není oprávněn posuzovat soulad právní úpravy s ústavním pořádkem. V této souvislosti poukázal na nález ze dne 15. 5. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 17/11, kterým Ústavní soud zamítl návrh na zrušení předmětných ustanovení zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů a potvrdil, že úprava solárního odvodu je v souladu s ústavním pořádkem. S odkazem na závěry Ústavního soudu žalovaný neshledal důvodnými odvolací námitky, týkající se nedodržení 15leté doby návratnosti investice žalobkyně, likvidačního dopadu solárního odvodu na žalobkyni ani rozporu solárního odvodu se zásadou primárně fiskálního účelu zdanění.

[4] Proti rozhodnutím žalovaného se žalobkyně bránila žalobou ze dne 23. 8. 2013, ve které navrhla, aby soud zrušil napadená rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 6. 2013 a ze dne 6. 8. 2013, věci vrátil žalovanému k dalšímu řízení a současně žalovanému uložil povinnost nahradit žalobkyni náklady řízení. Namítala, že žalovaný řádně nezjistil skutkový stav, zejména nezohlednil modelový výpočet, jímž žalobkyně dokládala, že po zavedení solárního odvodu v sazbě 26 % od 1. 1. 2011 se doba návratnosti její investice do fotovoltaické elektrárny uvedené do provozu v roce 2010 prodloužila na 16 let, tedy nad dobu garantovanou v § 6 odst. 1 písm. b) bod 2 zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů. Aplikaci právní úpravy solárních odvodů na svůj případ žalobkyně považuje za protiústavní, a to zejména z důvodů zásahu do vlastnického práva a porušení principů ochrany legitimního očekávání a zákazu retroaktivity. Žalobkyně je přesvědčena, že vzhledem ke specifickým okolnostem nelze na daný případ aplikovat obecné závěry nálezu sp. zn. Pl. ÚS 17/11. Právní úpravu solárních odvodů považuje za státní intervenci, se kterou žalobkyně nemohla počítat, a nemohla se jí tak dopředu přizpůsobit.

[5] Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 29. 7. 2014, č. j. 31 Af 50/2013 – 54, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění vyšel z toho, že fotovoltaická elektrárna žalobkyně v předmětném období podléhala povinnosti provádět solární odvod ve smyslu § 7a a násl. zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů. Námitky žalobkyně vyhodnotil v intencích závěrů Ústavního soudu, vyslovených především v nálezu ze dne 15. 5. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 17/11, jakož i navazující judikatury Nejvyššího správního soudu, zejména usnesení rozšířeného senátu ze dne 17. 12. 2013, č. j. 1 Afs 76/2013 – 57. Dospěl k závěru, že konkrétní dopady solárního odvodu na žalobkyni nelze zohlednit v řízení o stížnosti na postup plátce daně, podané podle § 237 daňového řádu, nýbrž nejpřiléhavějším prostředkem k zohlednění individuálních účinků odvodu (a posouzení, zda se nejedná o účinky likvidační) je institut prominutí daně ve smyslu § 260 ve spojení s § 259 daňového řádu. Konstatoval, že žalovaný postupoval v souladu se zákonem, pokud v případě žalobkyně shledal k důvody k realizaci solárního odvodu. Vzhledem k tomu, že solární odvod

vůbec nelze napadat stížností na postup správce daně, krajský soud nemohl blíže posuzovat individuální ekonomickou kalkulaci doby návratnosti investice, jak byla předložena žalobkyní.

[6] Proti rozsudku krajského soudu se žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) bránila kasační stížností ze dne 9. 9. 2014, podanou z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ve které navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek, jakož i rozhodnutí žalované ze dne 24. 6. 2013 a ze dne 6. 8. 2013, věci vrátil žalovanému k dalšímu řízení a současně žalovanému uložil povinnost nahradit žalobkyni náklady řízení. Za těžiště kasační stížnosti označila námitku, že se krajský soud měl odchýlit od závěrů usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 76/2013 – 57. Stěžovatelka je přesvědčena, že v případě prominutí daně se nejedná o účinný prostředek nápravy, když tento je podmíněn aktivitou ministra financí, resp. zákonodárce, který by měl zpřesnit zákonnou úpravu jeho využití v oblasti solárních odvodů. Stěžovatelka nemá možnost příslušné řízení iniciovat ani napadnout jeho výsledek. Posouzení likvidačních účinků solárního odvodu v případech konkrétních výrobců elektřiny ze slunečního záření by podle jejího přesvědčení mělo být prováděno právě na základě stížnosti na postup plátce daně, když pouze tento přezkum je v dispozici dotčeného výrobce jako poplatníka odvodu. Upřednostněním postupu prostřednictvím prominutí daně je stěžovatelce upírána účinná ochrana jejích práv. Stěžovatelce je známo, že závěry usnesení rozšířeného senátu byly opakovaně aprobovány rovněž Ústavním soudem, ani s jeho závěry však nesouhlasí.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 2. 10. 2014 navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou. Vyjádřil přesvědčení, že správní orgány v projednávané věci postupovaly v souladu se zákonem, přičemž jádrem argumentace stěžovatelky je soulad právní úpravy § 7a a násl. zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů s ústavním pořádkem; Ústavní soud však takový rozpor neshledal.

[8] Stěžovatelka v replice k vyjádření žalovaného dne 20. 10. 2014 setrvala na přesvědčení, že závěry Ústavního soudu nelze v jejím konkrétním případě aplikovat. Poukázala na sdělení Ministerstva financí ze dne 19. 9. 2014, č. j. MF-60808/2014/21-5/1034 IK, kterým bylo reagováno na žádost o informace a z něhož se podává, že žádnému z individuálních podnětů k prominutí daně dosud nebylo vyhověno a tyto budou využity toliko při přípravě komplexního řešení dané problematiky, přičemž opatření je případně třeba realizovat ve formě hromadného prominutí daně. Ze zprávy téhož ministerstva ze dne 18. 9. 2014, *Řešení možných individuálních likvidačních účinků odvodu z elektřiny ze slunečního záření* (dostupná z: <www.financnisprava.cz>), se potom podává, že případnému rdousícímu efektu solárního odvodu lze čelit žádostí o posečkání úhrady (jiné poplatníkem hrazené) daně či rozložení na splátky ve smyslu § 156 daňového řádu, nikoli prominutím daně.

II.
Posouzení kasační stížnosti

[9] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupena advokátem. Poté přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[10] Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatelka podala z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Podle písm. a) tohoto ustanovení lze kasační

stížnost podat z důvodu tvrzené *„nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.“* Nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor. Podle písm. d) téhož ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené *„nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.“*

[11] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[12] Stěžovatelka namítala, že krajský soud se měl vzhledem k okolnostem případu odchýlit od závěrů usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 76/2013 – 57. Je přesvědčena, že v případě prominutí daně podle § 260 ve spojení s § 259 daňového řádu se nejedná o účinný prostředek nápravy, nýbrž posouzení likvidačních účinků solárního odvodu v případech konkrétních výrobců elektřiny ze slunečního záření by mělo být prováděno na základě stížnosti na postup plátce daně podle § 237 daňového řádu.

[13] Nejvyšší správní soud neshledal tuto námitku důvodnou.

[14] Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 17. 12. 2013, č. j. 1 Afs 76/2013 – 57, publikováno pod č. 3000/2014 Sb. NSS (všechna zde uváděná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dostupná z: <www.nssoud.cz>), judikoval, že *„konkrétní dopady solárního odvodu na výrobce elektrické energie nelze zohlednit ani v řízení o stížnosti na postup plátce daně (§ 237 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu), ani v soudním řízení, které na ně navazuje. Pokyn Ústavního soudu zohledňovat likvidační účinky solárního odvodu v individuálních případech je za stávající právní úpravy proveditelný jen prostřednictvím institutu prominutí daně dle § 260 v návaznosti na § 259 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu.“* V odůvodnění konstatoval, že *„způsob stanovení a výběru solárního odvodu je ze zákona postaven na principu srážkové daně, tj. na majetkové odpovědnosti plátce, nikoli poplatníka. Srážková daň je daň vybíraná srážkou přímo u zdroje příjmů (tj. u plátce), a to z důvodu efektivní správy daní.“* (...) Vzhledem k formulaci zákona *„umožňuje § 237 odst. 3 daňového řádu správci daně přezkoumat pouze postup plátce, tj. zda plátce při srážce solárního odvodu postupoval v souladu se zákonem o podpoře.“* (...) *„Institut stížnosti tedy není za stávající právní úpravy nástrojem, který by umožnil správci daně posuzovat věc s přihlédnutím ke konkrétním skutkovým okolnostem a v odůvodněných případech poskytl poplatníkovi efektivní ochranu.“* (...)

[15] Rozšířený senát poukázal na závěry nálezu sp. zn. Pl. ÚS 17/11 a konstatoval, že *„zavedení solárního odvodu nebylo samo o sobě shledáno protiústavním, avšak s výhradou, že rdousící efekt solárního odvodu na konkrétního výrobce je nutno ve výjimečných a odůvodněných případech připustit.“* (...) *„Nejpřiléhavějším prostředkem k zohlednění individuálních účinků odvodu vyměřeného podle zákona, leč dopadajícího rdousícím způsobem na jednotlivce je za stávající právní úpravy institut prominutí daně“* ve smyslu § 260 daňového řádu, který *„zakládá pravomoc promíjet daň či její příslušenství ministru financí.“* (...) Paušální uplatnění solárního odvodu *„může při konkrétních skutkových okolnostech způsobovat značné nesrovnalosti, které má na mysli odst. 1 písm. a) citovaného ustanovení, které mohou dosahovat v konkrétních případech dokonce likvidačních účinků a vést k protiústavnosti samotného odvodu.“* (...) Rozhodnutím *„se promíjí daň nebo příslušenství daně všem daňovým subjektům, jichž se důvod prominutí týká.“* (...) *„Poplatníci, kteří by měli za to, že se na jejich individuální situaci rozhodnutí ministra financí vztahuje, by u příslušného správce daně návazně uplatnili žádost o vrácení přeplatku dle § 155 daňového řádu.“* (...) *„Pravomocné rozhodnutí o přeplatku je přezkoumatelné ve správním soudnictví.“* (citováno z bodů 36, 39, 41, 46, 48, 50, 52-53, 55 usnesení).

[16] Ústavní stížnost proti usnesení rozšířeného senátu, resp. proti navazujícímu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2014, č. j. 1 Afs 76/2013 – 68, byla odmítnuta jako

pokračování
zjevně neopodstatněná usnesením Ústavního soudu ze dne 13. 5. 2014, sp. zn. II. ÚS 1273/14 (všechna zde uváděná rozhodnutí Ústavního soudu dostupná z: <nalus.usoud.cz>). V odůvodnění Ústavní soud výslovně uvedl, že *„má ve shodě s Nejvyšším správním soudem za to, že v předmětném řízení, ve kterém se přezkoumává zákonnost postupu plátce daně při odvodu z elektřiny ze slunečního záření, není dán prostor pro posouzení tvrzených likvidačních dopadů ('rdousícího efektu') aplikovaných zákonných ustanovení na poplatníka, neboť tato otázka může být posouzena v rámci řízení o žádosti poplatníka o prominutí daně."*

[17] V usnesení č. j. 1 Afs 76/2013 – 57 rozšířený senát vyšel z nálezu ze dne 15. 5. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 17/11, publikován pod č. 220/2012 Sb., N 102/65 SbNU 367, kterým Ústavní soud zamítl návrh skupiny senátorů Parlamentu České republiky na zrušení § 7a až 7i zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů. V odůvodnění vyložil, že *„volba zákonných opatření směřujících k omezení státní podpory výroby energie ze slunečního záření je za podmínek zachování garancí v rukou zákonodárce."* (...) *„Je nezbytné vycházet z individuálních rozměrů každého jednotlivého případu, které jsou založeny na zjištěných skutkových okolnostech."* (...) *„Nelze vyloučit, že v individuálních případech dolehne některé z napadených ustanovení na výrobce jako likvidační ('rdousící efekt') či zasahující samotnou majetkovou podstatu výrobce"* (...) *„Jakkoli došlo přijetím napadených ustanovení ke snížení podpory poskytované provozovatelům FVE, nejednalo se ze shora uvedených důvodů o zásah, který by ve svém důsledku znamenal porušení ústavně zaručených práv dotčených subjektů, ať již se jedná o právo vlastnické či svobodu podnikání, případně nerespektování základních náležitostí demokratického a právního státu, jak se domnívají navrhovatelé."* (citováno z bodů 85, 88, 90 nálezu).

[18] Nejvyšší správní soud podotýká, že se závěry citované judikatury Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu je stěžovatelka podrobně obeznámena. To je patrné nejen z toho, že stěžejní část její kasační stížnosti je věnována polemice se závěry usnesení rozšířeného senátu č. j. 1 Afs 76/2013 – 57, ale i ze skutečnosti, že kasační stížnosti stěžovatelky, zastoupené touž zástupkyní, týkající se totožné právní otázky byly v minulosti Nejvyšším správním soudem opakovaně zamítnuty (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2014, č. j. 10 Afs 18/2014 – 48, nebo rozsudek ze dne 1. 4. 2014, č. j. 2 Afs 92/2013 – 30).

[19] Z kasační stížnosti je zjevné, že stěžovatelka disponuje rovněž detailní znalostí relevantní judikatury Ústavního soudu, a to jak nálezu sp. zn. Pl. ÚS 17/11, tak i navazující konstantní judikatury, kterou byl aprobován právní názor rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vyslovený v usnesení č. j. 1 Afs 76/2013 – 57. Stěžovatelka v kasační stížnosti analyzuje rovněž rozhodovací praxi Ústavního soudu, přičemž uvádí, že ani s jeho závěry nesouhlasí. Výslovně přitom poukazuje na výše citované usnesení ze dne 13. 5. 2014, sp. zn. II. ÚS 1273/14. Tyto závěry Ústavní soud potvrdil např. v usnesení ze dne 10. 6. 2014, sp. zn. IV. ÚS 1645/14, usnesení ze dne 17. 4. 2014, sp. zn. II. ÚS 1157/14, usnesení ze dne 27. 2. 2014 sp. zn. III. ÚS 61/14, usnesení ze dne 6. 2. 2014 sp. zn. III. ÚS 3211/13, usnesení ze dne 10. 12. 2013, sp. zn. II. ÚS 2554/13, či usnesení ze dne 21. 11. 2013, sp. zn. III. ÚS 1972/13.

[20] Nejvyšší správní soud odkazuje na závěry výše uvedené konstantní judikatury, která byla vydána mj. v řízeních za účasti stěžovatelky a ve které byly obsáhle vypořádány námitky, které stěžovatelka uplatňuje rovněž v nyní probíhajícím řízení. Nejvyšší správní soud nemá důvodu odchýlit se od setrvalé a rozsáhlé rozhodovací praxe ani v nyní projednávané věci. Stěžovatelka ostatně ani neuvádí žádné konkrétní důvody pro takový odklon, když skutkové okolnosti projednávané věci jsou obdobné s případy, kterým byla citovaná judikatura věnována.

[21] Pro úplnost lze nicméně ke konkrétním tvrzením stěžovatelky prezentovaným v kasační stížnosti uvést, že vrcholné soudy dospěly ze shora podrobně analyzovaných důvodů k závěru, který vychází ze specifické povahy solárního odvodu a podle něhož konkrétní dopady solárního

odvodu na výrobce elektřiny ze slunečního záření, jakým je i stěžovatelka, nelze zohlednit v řízení o stížnosti na postup plátce daně podle § 237 daňového řádu, nýbrž je třeba postupovat za použití institutu prominutí daně podle § 260 ve spojení s § 259 téhož zákona. Na tomto závěru nemůže nic změnit, pokud zákon ve vztahu k prominutí daně vymezuje primárně pravomoc ministra financí, přičemž stěžovatelka má ve smyslu § 259 odst. 1 daňového řádu možnost o prominutí daně požádat. Stěžovatelce není upírána účinná ochrana jejích práv, neboť tato má k dispozici prostředky, které odpovídají charakteru solárního odvodu a kterými se může bránit proti případným likvidačním účinkům (rdousícímu efektu) solárního odvodu. Rozšířený senát v usnesení č. j. 1 Afs 76/2013 – 57 vymezil rovněž konkrétní instituty a postupy, které lze použít v případech tohoto druhu. Na aplikaci konstantní judikatury na případ stěžovatelky nemůže nic změnit ani způsob, jímž Ministerstvo financí postupuje v rámci rozhodovací a metodické činnosti, jak na ni poukazuje stěžovatelka v replice k vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti.

[22] V této souvislosti je třeba dodat, že stěžovatelka staví těžiště své argumentace na polemice se závěry konstantní judikatury soudů, týkající se mechanizmu přezkumu případných likvidačních účinků (rdousícího efektu) solárního odvodu na výrobce elektřiny ze slunečního záření, sama ovšem žádným způsobem netvrdí ani nedokládá, že by takové účinky hrozily konkrétně její osobě; svoji obranu proti postupu správních orgánů, které ji odmítly zprostit povinnosti solární odvod platit, skutkově staví výlučně na tvrzení, že po zavedení solárního odvodu se doba návratnosti investice do její fotovoltaické elektrárny prodloužila na 16 let, tedy nad dobu 15 let, jak je garantována zákonem o podpoře využívání obnovitelných zdrojů; toto tvrzení stěžovatelka navíc dokládala toliko blíže nespecifikovaným modelovým výpočtem.

III.
Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[23] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud po přezkoumání napadeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, napadených rozhodnutí žalovaného a další spisové dokumentace k závěru, že nebyly naplněny tvrzené důvody podání kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., za použití ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. Kasační stížnost proto není důvodná a Nejvyšší správní soud ji podle § 110 odst. 1 poslední věta s. ř. s. výrokem I. zamítl.

[24] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud výrokem II. ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. tak, že vzhledem k tomu, že stěžovatelka neměla ve věci úspěch a žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady řízení nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. listopadu 2014

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu